

Đoàn Tú Anh

Chưa tới một giờ nơi đường biên giới

Em về nhé! - Cô nói, bàn tay lơ lửng khỏi thanh barie sơn hai màu đỏ trắng trước mặt anh. Nhưng cô vẫn chưa bước đi, có vẻ như không hề muốn bước đi.

Cô quay lưng lại phía anh, nhón chân lên nhìn chăm chăm mảng đồi mờ hơi sương trước mặt:

- Anh nhìn xem, đồi bên kia như một thảo nguyên. Thảo nguyên, anh biết chứ? Như em đã tưởng tượng qua các truyện ngắn của nước Nga em đọc ngày còn nhỏ. Cỏ xanh ngút ngàn và sương mù giăng giăng như thế này. Đẹp tuyệt. Mà anh đã đọc những truyện như thế bao giờ chưa?

Cô đột ngột quay lại, nhìn anh dò hỏi. Anh cười ngượng ngịu, lúng túng dốt thuốc, giữ que diêm cháy thật lâu trong lòng bàn tay như mong muốn được sưởi ấm, dù chốc lát. Anh lắc đầu, khe khẽ:

- Chưa. Nhưng anh hiểu thảo nguyên cũng như có thể hình dung chút ít về nó. Giông giống như ngọn đồi bên kia chứ gì?

Cô cười, vẻ sung sướng như đã tìm được người đồng điệu, và xem đồng hồ, lo âu lặp lại:

- Em về nhé!

- Đúng 8 giờ xe khởi hành. Em ở đây thêm một chốc nữa đi. Vẫn còn sớm lắm.

Anh nài nỉ. Ánh nhìn dường như hoảng hốt. Cô dựa người vào thanh chắn, đối diện là anh trong chốt gác tuềnh toàng. Vài người Miên thò hàng qua trên những chiếc xe máy cũ bám đất màu đỏ quạch. Họ dừng lại, nói vài câu gì đó. Tiếng Campuchia. Cô không hiểu. Cửa khẩu buổi sáng lạnh và ít người qua lại. Anh và cô tiếp tục đối diện nhau qua thanh barie làm biên chắn.

- Anh buồn không? - Cô hỏi.

- Không biết nữa - Anh cười, không rõ buồn vui - nhưng những ngày tết đến thì buồn cực kỳ. Đồn vắng lắm. Chỉ có gió là nhiều. Buổi sáng ngồi ở đây thấy sương mù như mờ mịt hơn. Nhớ nhà mà không khóc được. Không thể nào khóc được...

Cô kín đáo nhìn đồng hồ, 10 phút đã trôi qua rồi. Trên đồi, bạn bè cô í ới gọi nhau sửa soạn hành lý, tranh thủ ghi địa chỉ, hy vọng vào một điều gì đó vững bền hơn ở ngày mai, cho những mối quan hệ mới mẻ từ cuộc gặp này. Cô không muốn, đúng ra là không tin vào điều ấy. Cô một mình tìm xuống đây, nơi đường biên mỏng mảnh và chật hẹp được đánh dấu bằng thanh barie sơn hai màu trắng đỏ cách đều nhau. Điều này không có trong hình dung của cô. Chưa bao giờ có. Cô bảo:

- Anh kể tiếp chuyện của anh đi.

- À - Anh lại cười, như bằng lòng - Có gì đâu. Gác. Đi tuần. Nghi ngơi. Lao động chân tay với mấy hecta đất quanh đây để cải thiện

đời sống và tăng thu nhập. Lâu lắm rồi, dễ chừng đến bốn, năm năm nay không còn biết đợi chờ ai nữa. Ra, vô nhẩn mặt bọn đực rựa. Đôi khi kiếm cớ gây sự với nhau để có sự thay đổi nho nhỏ trong sinh hoạt thường ngày.

Gây mãi rồi cũng chán, lại chụm vào nhau kể chuyện gia đình và người yêu. Kể mãi cũng hóa nhàm, khi mà gia đình chỉ chừng ấy người, chừng ấy sự kiện, người yêu thì xa lâu quá cũng trở thành người lạ. Nhìn bốn phương tám hướng chỉ thấy bạt ngàn rừng. Bóng con gái hiếm hoi như đồ cổ.

Cô phì cười vì cách ví von có vẻ rất... thời thượng của anh. Anh im lặng. Cô lại nhìn quanh quất. Cỏ bông lau trắng xóa, trải bạt ngàn. Cô kể:

- Anh biết không, ở thành phố người ta nhuộm xanh đỏ tím vàng những cụm cỏ bông lau này, bán ở những góc đường sầm uất. Người thành phố ưa mang cỏ hoa vào nhà để làm duyên, anh ạ.

- Nó tên là bông lau à? - Anh ngạc nhiên - Thế mà chẳng có ai nói cho anh biết cả. Chỉ tưởng là cỏ dại, không tên tuổi, mà nhiều thế, quen thuộc quá nên chẳng ai buồn để ý. Hay tại anh qua cái thời lãng mạn rồi. Cuộc sống khô cằn dần nên cỏ hoa cũng hóa thành phù phiếm.

- Em về nhé! - Cô dứt khoát rời tay khỏi thanh barie - Biết đâu sẽ chẳng bao giờ em còn gặp lại anh. Biên giới đẹp nhưng buồn quá! Anh vẫy tay. Cô chạy vù lên đường đất đỏ với hai hàng tràm hoa vàng trải rộng. Trạm gác xa hút dưới chân đồi. Bạn bè cô đã leo lên xe ngồi, mong chóng về lại thành phố để rũ sạch bụi bặm bám trên

người. Cô tựa người vào thành xe. Sân khấu tối qua giờ còn vương vãi những cành ngọc lan và hoa trà vàng ử rử. Hình như tối qua một cành ngọc lan đầy ắp hương vừa bẻ từ trên cây xuống được ấn vào tay cô vội vã. Cô không nhớ mình đã bỏ nó ở đâu. Cô đã thức rất khuya. Hát và trò chuyện, dù sương khuya ướt tóc, lạnh run vai. Tối qua cô không hề nhìn thấy anh. Cô không lưu luyến một ai ở đây. Cô có người yêu nơi thành phố đợi cô về. Người yêu cô sớm chiều đến cơ quan đều đặn, mệt mỏi vì phải va chạm với nhiều người. Người yêu cô chưa từng biết cảm giác thèm đến vô cùng không khí đông người như chàng trai cô chưa kịp hỏi tên. Cả cô cũng thế. Cô chưa bao giờ cảm thấy cuộc sống bộn bề mà cô đang sống chính là mơ ước của người mà cô mới gặp sáng nay. Hơn tám giờ xe khởi hành. Cô nhìn qua cửa xe, thấy con đường đất đỏ trượt dài phía sau và hun hút trước mặt. Có tiếng ai thảng thốt trong xe: "Hình như họ khóc". Cô giật mình, chồm người ra cửa xe, chỉ thấy cỏ bông lau trắng ngợp các sườn đồi. Đường biên có người bạn chưa biết tên qua rồi. Cô không kịp vẫy tay từ giã. Bên ngoài cửa xe, chỉ còn gió thổi run run những đóa trà vàng.

Nguồn: Theo tuổi trẻ
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 26 tháng 9 năm 2006